

—Tú d'ests la marxa real?

—Si noy. No 't pots pas figurar lo que m' agrada.

—¿T' agrada? A tu republicà dels rojos, membre del Club de los bebedores de sanch... fabricant de higilotinas... A tu...

—Si, sí, à mi... La marxa real fa olor de rey, los reys fan olor de trompadas y no pots figurarte en tota la lèva vida lo que m' agrada 'l rómpreishi las costellas.

—¿Que no 'u sab senyó Ignaci? S' ha calat soch á ca 'n Raimirez, á l' Imprenta de la Crónica, del nostre diari, del diari progresista...

—Agafessin à tots los republicans, no succeirian tals escàndols.

—De segur!

En lo tercer número de *La Campana de Gracia* hi llegirem una cosa que vol ser revista de la comèdia catalana *Un mirall per las pubillaz*. Allí, entre alabansas burlescas, no sols se trau partit de l' obra, si que també de son autor. Pero de lo que principalment trau partit lo públich, es del *registero* que ha ha escrit, que a la cuenta sembla un autor dramàtic de obres que per mes que 's corretxissen, may arribarian a poderse acotxar ab la sombra de la de 'n Carlos Altadill. Ja sabem nosaltres que es costum dels rellotgers lo desalabar los rellotges del veïnat per poder vendre los propis à millor preu. Però sol succeir que mentres aquells senyalan l' hora justa, estos últims fan lo boix.

Nosaltres, francament, mes que per ningú ho sentim per nostre colega. Al principi 'ns figura van que *La Campana de Gracia* havia de ser revolucionaria, conforme ho cantavan la canalla pels carrers; mes are, tal vegada à causa de les halas còniques que ha rebut, o pot ser efecte de la mala mà del qui la toca, s' ha esquerdat de tal manera, que mes que *campana de Gracia*, sembla una *esquella de la torratxa*.

A Tarrasa l' altre dia hi va haver tiros. Venian los monàrquichs de una xella, y duyan los fusells carregats de vi.

Al passar davant del Club republicà 'ls descarregaren contra un pendó arborat en un de sos balcons.

Com que son monàrquichs, encara es l' hora que no 'ls han dut à la presó. En cambi à un tal Graells, acusat de haver cridat morir en Ruiz Zorrilla ja fa molt temps que hi cova.

Si no fos perque quant vindria 'l rey, seria esclau com un gos, per tenir are per are la llibertat de fer lo que 'm dongués la gana, me faria monàrquich desseguida.

Però francament; aixó de fer avuy un daltabaix, y demà tenir que pendre purgas, es una cosa que m' espanta.

A la parada, hi trobarem à saltar caballeria montada ab velocípedos. Fet y fet, coniat y rebatut, los velocípedos no menjan, y per lo que serveixen los soldats avuy en dia, à Gracia si hauria pogut entrar lo mateix ab velocípedos que ab caballs.

Ab lo grà i la palla que menjan los caballs se 'n podrian mantenir una pila de soldats, y tot

això se estolvia.

Ab las ferraduras que 's gastan, se 'n podrian fer, platejantlas, una pila de crénus de mérit militar.

Y 'ls estables en que avuy se 'ls tracta à cuerpo de rey podrian sustituir als pontons, portanthi als burros que encara s' hi deixan portar. Suniu y vejin si tenim rahó de sobras.

Ja comensém à experimentar las ventajes de la llibertat de pél.

Molts dels sorges de la parada duyan una barba que hauria fet por à la criatura mes acostumada à jugar à n' als soldats. ¡Jesus, y quinas caras mes farrenyas!

Ara si que 's pot dir lo que de aquells homes que ab la cara pagan.

L' altre dia un carli sonniaua ab seu alta. La Margarida havia parit un xicot, y era precis regalarhi una corona de vint y cinch duros.

Pero lo mes bonich es que 's desperta, se 'n va a la Joventut Catò..... are ja u' amava à dir, y l' hi plantan pels bigetis una llista de suscripció per costear ni mès ni menos que la corona que havia sonniat.

Are sols demano à mos lectors que lo secret, això husé de confiança, que no ho diguin à ningú, perque podria succeir que la criatura nasquésmorta, y llavors... quin paper mes ridícul... ¿no es veritat?

De tòtas maneras, lo millor nos sembla que seria que la corona que l' hi regalassen fos de capellà, que à la vegada que s' estalviarian diners, farian del nou rey la verdadera representació del partit carli, compost de mes gent que diuhen missa, que de devots que las oyeixin.

—Tú, ¿qué l' hi farias à n' aquell general que porta aquella banda tant maca de part à part del pit?

—Penjarli un canonet de llauna ab la llicència absoluta al cap de vall.

—¿Qué farias si fosses ministre de la Guerra?

—Llicenciar à tots los soldats, perque no me la fessen à n' ami.

Diu que 'ls cipayos formaran lo cordó en las proximas professors de Corpus.

A poder, jo 'n faria un cordó, y 'ls duria carrer de Sant Pere avall.

—¿Qué hi ha Portugal?

—Res, que possan una fàbrica de galons y xarreteras.

Tòquin la marxa real, tirin vint y una canonnades y aixequin la bandera espanyola, que la noticia que 'ls hi vaitx donar, per lo real que es b' s' ho mereix.

La Margarida està que té 'l ventre à las dens.

—Vaiji al dimoni, ¿ves que té de real aquesta nova?

—¿Qué té de tenir? que es certa, ó sino preguntiu à qualsevol carli.

Carta.

CIUTADÀ SANCHEZ RUANO:

Barcelona tants de maig, lo que s' acostuma, y vaig ab lo seu permis al grano.

He llegit, y m' ha sorprès, lo discurs que l' altre dia va tenir la valentia d' espertar en plé congrés.

Nos diu à n' ell que amistat professa à n' als catalans y 'ns dona sino ab las mans ab la llengua un estofat.

Y per què? Perque als de allí consentirlos no volém que malgastin lo que havém guanyat treballant aquí.

Perque aquí, à la catalana se viu y no à la espanyola, y no 's coneix la bartola ni res que 's semblí à galvana.

Y com que gracies à Dèu en treballar ningú 'ns guanya; lo contrabando en Espanya no hi entra pel Pirineu.

Lo qual fins los estrangèls demostraren en sas revistas pintant als contrabandistas casi sempre ab calanyès.

Y vosté, si s' amohina venint aquí un sol moment veurà que tota la gent duhen gorra ó barretina.

Per lo demés, si aquí 's dona lo crit de guerra à Madrid, al ob hem de confessar que eix crit vol dir: Viva Barcelona!

Vosté 'u va di y té rahò volém viure ab nostra vida, per xo à n' aqui tant se crida contra 'l qui 'ns pren lo suò.

Ab lo que hi dit comprendrà que no podem consentir à los drops mantenir trayens de la boca 'l pà.

Que si Barcelona es maca y te ayqua, port y demés, tot s' ha fet ab los diners que 'ns trayem de la butxaca.

Mentre que Madrid si vol fe un torin ú obri una plassa xucia un xiuel, y arrebassa 'l or à n' al poble espanyol.

Y en cuant à lo que anyadi de la nostra democracia li dich que 'm vá fer mes gracia que tot lo que pogués di.

Dèu nos ne guart de pensar Del modo que vosté pensa.

Lo que declara la prensa no 's pot aqui declarar.

No volém per capital eixa vila corrompuda; aquí es màxima sabuda cada oyella à son corrat.

Y no volém rebre cops
ni viure ab ansietat,
perque Madrit, bén mirat
es sols un corral de llops.

—En fi vosté ja 'n sabrà
y 'aixis no anyadeixo un mot.
Disposi en tot y per tot,

de 'n amic que es de la ciutat.

GRONI CATALÀ.

—En que se sembla un monárquich ab un republicà-democràtic-federal?

—En rès, que ja voldria ell semblarseli en alguna cosa....

Mes ranxo.

Los aragonesos tenen fama de tossuts y ho son, pero com los reys y los què ho volen ser, ja may: en Espanya tòts sabem lo que succeí pel Setembre del 68; à Portugal fresh es encare; à Fransa Napoleon volgné citar la plebe per assegurar l' imperi de son fill, y despresa de haber agotat son maquiavèlich (imperial) ingení, ha guanyat per son fill un imperi de pagesos, ja ignorants, ja timorats; Italia be saben que s' aguanta per un *apaga-lums*, que si jo fos monárquich no voldria trobarmi cuant caigüés; i donchs qui 'ls diria à vostés qu' encara hi há un home de malehida sanch real, que preten, oposantse à la corrent, monopolizar la ja imaginaria corona de Espanya?.... Bé diu aquell adagi castellà: *pobre pòrfido saca mèndrugo*, sols que aquí lo heròich poble espanyol no es tal *mèndrugo*, encara que, per faltas d' altres, se vegi obligat à *rosegarne*.

—Lo dimecres pasat en Gaminde féu una parada.

—Qué mes parada que la revolució de Setembre!

—Quina calor!... Lo sol no 's pot sufrir; l' aire crema.

—Que n' es vosté de topo!.... Are 's pensa qu' el sol ne té la culpa de que puji lo termòmetro tans graus!....

—Y donchs, qui?....

—Home, i no veu que s' està processant á un periòdich per lo crim de *lesa-majestad*, y l' altre dia tingué lloc una parada de *real ordre*?....

—Ah!.... ja ho veig: los pobles creixen al calor de las institucions monárquicas.

COSAS DE ESPANYA.

Passar la professió.

Fer parades y treures lo barret pel general.
Fer ab prou penas y treballs una Constitució y arreconarla luego.

Perdre colonias.

Fer pronunciaments inútils.
Donar banquets y casserias.

Fer pobres.

(Y altres que no 'ns recordan.)

—Y qué 's té de fer per entrarhi?
—Dir mal dels republicans, y... pagarme 'n mitja de setze... Mira tu si és fàcil... Vaja, que anem...

—Si, pago; si, pago.

Passa un gacetiller, me 'ls sent; al sent demà cambia la *esse* en una *ce*, perque no fos tant conegut; en un suelto de gacella me 'ls bateja de cipayos, y cipayos s' han quedat.

Mes ranxo per variá.

EN UN MERCAT.

—Té melons?
—En la Rambla, quant hi torni à haver parada, en trobarà molts, molt grossos y molt bons.

—Té carabassas?...

—Aixó els encarregats de buscar rey.

—Té donchs creus?...

—Pot comprar la del poble, qu' es ben grossa, Una veu.—*Galones de plata y oro*!...

Are vegin si 'n corren de ximples, ahí si no li trech del cap un volia posar à la porta d' un edifici dels mes coneguts, y pot ser lo que té mes drets à ser respectat, aqueix lletrero: *Se alquilan pechos para colgar cruces*.

—Que s' altraveixi à ferho, y ja yeurán que prompte es al ponton.

L' honra dels progrésists.—Una corona per amor de Déu!...

La veritable honra.—Per amor de Déu y vostre, jo vos la nego.

—En que se semblan los generals á las criaturas?

—En que portan faixa.

—Y volen ensenyarnos á ser homes!...

—Un cipayo contra un veterano; i à que 'ns posen rey?

—Qui vol que ho sigui?...

—Espartero.

—Bá, bá!... *Cuentos del Avi*, com diu en Pitarra.

COSAS QUE FAN PROGRESISTA.

Cridar ¡viva l' avi!

Anar vestit de veterano.

Espatillar imprentas.

Menjar turrons.

Morir con la espada en la mano.

Tirar canonadas.

Renegar per fer l' home.

Perseguir als republicans.

Ser del batalló de 'n Capdevila.

Oferirse a la autoritat quan l' ordre perilla.

—T cause del poder lo dia menós pensat.

Un progrésista menjant com un canonjé s' estava, i un federal que passava, atès ab ajunt per la finestra guaytant l' hi digué: —Eyl quan s' acaba la pastarada de 'n Jan? Mes lo soldat del progrésista seguí sens ferne cabal menjant, fins que l' federal repetí, siga cortés, y aquell respondé formal —qui menja no pot dir res.

Més tard

—Qui va passar la parada del dimecres? —Una creu de mérit militar. —Y en Gaminde? La portava.

Alguha mala llengua ya fer corre que a la parada del altre dia s' havian de donar vivas al Duchi, al noi de la Bel, a n' als set reys de 'n Prim; mes nosaltres que ns estavam a la cuberta del Ponton, no varem sentir mes que 'l bram d' una mula de l' artilleria.

—Per qui s' pronunciaria aquella bestia? Pel Duchi, pel xicot o per en Jamás?

—Se m' ha dit que torna a haverhi l' batalla del rey, de la reyna, del principe y demés.

—Home, aixó es una conseqüència molt natural del desarme dels republicans. Com que ara no s' hi poden tornar, està clar que farán tot lo que 'ls donga la gana.

—L' avi ha donat un miquel als progrésistas.

Los progrésistas están disposats a fer de l' avi un segon Wamba.

En Prim se 'n riu.

En Montpensier diu renegís en francès.

Lo temps passa y l' Espanya balla.... de miseria.

Los progrésistas volen reunir en un sol cap las coronas de Espanya, de Portugal, y del Brasil.

—Si que haurá de ser un cap gros qui las admeti.

Ya tenim un nou candidat. No se sab si es homa o dona. Pero lo que se sap de cert, es que l' tractament de majestat desde molt temps.

—Qui es?

—La Majestat de Caldas.

Telégramas.

MADRID.
S' está constraint la cuyna pera fer lo gran pastel, que segon se diu serà de pa de pesich, ab un ninot a dalt vestit de rey.

En Rivero avuy estaba de alló mes alegre. Havia somiat que l' havian fet emperador de Jamaica, la terra del rom.

Veyent que no l' hi davau cap serenata, lo duch de Montpensier s' ha fet fer esquellots. Als que 'ls hi han fet los ha obsequiat ab un tall de taronja ab sucre, de la sèya cullita.

Diuse que 'ls progrésistas van a cambiar de nom altre vegada. No saben si adoptar lo de canoniasts ó de tontos.

L' Unió servil conspira. Diu que aviat s' asseurá a la taula. Los progrésistas van menjant. Dintre poch ja se 'u haurán acabat tot.

Bossa: Vuyda. Bonos: Dolents.

Napoleon s' ha vestit de pagés, cremat de que l' hi diguessin « L' Emperador dels pagesos. » Fuya molt bona filia.

Lo seu xicot s' ha girat lo peu tot jugant a salta y pará. L' han curat tot desseguida per si demá hagués de fugir.

Avuy s' ha descobert un diposit de piulas, destinades a atentar contra la vida imperial. Se n' ha encés una y ha fet set pets. Molta sensació.

S' han agafat a molts xicots. Demà probablement se 'ls tallarà l' cap.

Anit se van illuminar los edificis públichs. Las Tullerías seyan mol bon efecte. Hi havia cadenes de paper pintat, llargandaixos, banderas y una hermosa combinació de cargols, gresolets y fanals de paper d' estrassars.

Avuy a tots los estudis s' ha fet festa.

Diversions públiques.

TEATRO REAL.—Després de una hermosa sinfonia de cornamussas, s' estrenarà la comèdia en cinc actes, que ja fa dos anys que s' ensea, titolada: No 'n trobem en lloch. Titols dels actes.—1. Necesitem una pantalla.—2. Busquem-la.—3. Carbasas.—4. Que fém?—5 y últim: Carbasas tenim? De cap a l' aygua. Intermedi. Lapessa musical, La República se acerca, en que 'lspectadors se banyaran de suor fred.—Y finalment se possarà en escena lo grandios espectacle titolat, Lo rosari de l' Aurora, ab tiros, canonnades, bombas, morts, ferits, hospitals de sanch, llagrimas, dols y xarubias, pera l' qual s' estrenaran algunes armes no conegudas encare ni pels prusians.

Entrada: Un recibo de La Crónica de Catalunya.

TEATRO NACIONAL Ó DE LA MISERIA.—Gran fonció, llastimosa, pero gran.—1. Lo ball de bastons.—2. Cuadros al viu: Un progrésista menjantse criaturas.—La fam.—L' enterró d' en Figuerola dintre las caixas vuidas.—La xanfaina monàrquica.—La Espanya ab honra nua de pel a pel per la miseria.—Esgarrifansas.—Y las Clavagueras plenes de pólvora.—3. Ball rodó Catarineta, ball rodó Catarinò.—4 y últim: La pantomima, « Si enrahonem nos agafan, » en la que tindrà lloch lo famós quadro de la Conspiració.

Entrada de franch, pero es precis ser descamisat.

Anuncis.

BOLAS PERA MATAR RABIOSOS.

Ab la calor que s' ha desarrollat, la rabi de cert partit politich ha anat en aument.

Per lo tant res millor que las bolas inventadas pél Dr. Sangria, que baix la forma de un tall de turró, enclouhen mitja liura de estrignina, capás de tombar a un bastaix, que se las menji.

Los efectes maravillosos de questa invenció tan útil avuy dia, no necessitan alabansas.

Comprinre los ciutadans, y l' hidrofobia que ha progresat de una manera espantosa, desapareixerà del àmbits de la terra.

Dirigirse a dit Dr. Sangria, Passatje de las Termópilas, núm. 38, subterrani.

PAPER PERA MATAR PROGRESSISTAS.

(Imitatció del de matar moscas.)

LA RAZON.

(Diari republicà federal.)

Seize planas cada dia ab molta materia passat, á domicili, tant sols una pesseta cada mes, que també s' passa a cobrar á casa dels suscriptors.

Fora, (en tota l' Espanya) seize ralets cada tres messos adelantats.

Los suscriptors no tenen que fer res més que dirigirse carrer de Tarascó, núm. 4 pis primer,

GRAN FÁBRICA D' ESCOMBRAS.

(Armas, armas —Ojo progrésistas.)

Pinsells (a) pistolas.—Escombras (a) fusells, —Bons y baratos. N' hi há de procedencia del darrer desarme dels republicans.

Ab las armas que tenim l' honor de oferir al públich intelligent, passant per Gracia, se guayan crèus, s' alcansen reals llicencias per anar á Navarra, se fan paradas molt bonicas, y 's pot arribar al si del mon. Ab las armas se tomban als enemics, y ¡viva la gresca!

Direcció.—Armeria de Atarasanas.

Xarada.

Ma primera y ma segona

en moltes óperas canta;

ma segona y ma primera

se crean per las montanyas,

Ma tercera yol dir res

en la terra de Granada

y en tota l' Andalusia

hon se menjan las paraulas.

Si tens lo tot no t' ho envejo,

si no 'l tens que Déu te 'n guardia,

pus que es cosa perillosa

sobre tot vivint á Espanya.

(La solució se darrà en lo próxim número.)

Solució á la xarada del número darrer.

La llibertat era á Espanya,

mes de Espanya se 'n tornó,

quan l' hi va sorti un CIPAYO

que ab sa cara l' espanya.